

Jurgis Baltrušaitis

PASKYRIMAS

Mana mintis – goda žvaigždynų rašto...
Mana būtis – šalia bedugnės krašto...

Viena mįslė – griautinis ir tyla,
Pavojaus gandas ir tingi ramybė,
Laukų žolytė ir dangaus aukštybėj
Nakties žvaigždėtų rašmenų byla...

Kaip nuostabiai pakaitomis vis glūdi
Žiedely sėklos, sėkloj – vėl žiedai,
Ir tarsi koks ryšys palaiko būtį,
Daiktų beribę siedamas tvirtai!

Žmogaus mintis – lyg tuščio sapno bėgis.
Žmogaus būtis – tik nerimas bemiegis...

Kiekvieną mirksnį siūlan paslapties
Galingi Amžiai abejingai pina,
Ir gailiai aklas tas, kas dar mėgina,
Kas drįsta gymį skirti nuo mirties...

Deja, visatos rūškana šventovė
Akla skraiste nuo mūsų paslėpta,
Ir prieš lemties duris per amžius stovim
Su ilgesio ir sielvarto našta!

Vertė Linas Broga

GĖLĖ

Laukų gėlyte nežymi,
Toks pat, kaip tu, ir aš esmi!

Tu margus žiedlapius skleidi,
O aš godas pinu širdy...

Tavi sapnai – gyvi many,
Visam pasauly mes – vieni...

Mūs abiejų dalia viena –
Gyvent – žydėt su šia diena

Ir Dievo žydrio spinduliais
Pralobt, kiek mažas saikas leis!

Gėlyte mano, paklausyk –
Abu mes žydime vienusyk...

Vienos gegužės aš ir tu,
Ir mirti lemta mums kartu...

Mes – pilnuma būties žiedų,
Visam pasaulyje – tik du!

Vertė Linas Broga

AVE, CRUX!

Mesk savo kampą, menką lūšnelę,
Ilgėsio sapną, pilną gėlos
Ir į aukštybės tylą begalę
Uolą per uolą griozk ant uolos...

Dievo pasaulis dar nesutvertas,
Dievo šventovė neužbaigta,
Tiktai negyvos uolos pažertos,
Tiktai galybė rankoms duota.

Lygink kalvynus, skaldyk granitą,
Kalnų tvirtovėn perėją tiesk, –
Savo patamsį neišsklaidytą
Iš jo išplėstu blyksniu nušviesk...

Teišsipildo svajonės šviesios,
Kur atspindi širdies goda,
Ir per likimo prarajas tiesias
Tiktai į amžių tolį vedą...

Tik atsidavęs pareigai rūščiai
Pasauly tingio, dykų kalbų
Naują ertovę pridėsi būčiai –
Perkelsi gaires būvio ribų...

Tik patikėjęs dvasią kantrybei,
Jos išganytas, teiskus prieš ją
Tu būsi amžių tako tamsybėj
Vienas laiptelis jų eilėje...

Vertė Linas Broga

AUDĖJA

Ir kai giedras rytas rieda,
Ir kai sutemos artėja,

Savo romų žemės žiedą,
Savo skirtį gerbk, audėja!

Margink darbščiai ilgas juostas,
Kad paaustum lieką sprindį,
Kol neblykšta tavo skruostas,
Kol tau žemės saulė spindi...

Suok sutemus giesmę graudžią,
Kad tau rytas daug melavo,
Bet pajusk, kad staklės audžia
Amžių metmenis, ne tavo...

Amžių mįslei tavo skietas
Ir muštuvų darnas mojis,
Tau tik staklių suolas kietas,
Tavo sostas keturkojis –

Bet priimk ir tokį kelią –
Kad ir vargšė, tu ne vergė –
Kito audeklo dalelė,
Tu jo margą mįslę sergi...

Ir jei temstant nevaitosi
Ir vis tiesi ranką miklią,
Tu per vargą sužinosi,
Kas audėjas, kas šaudyklė.

AMŽIŲ ŽVAIGŽDYNAS

Į Kalėdų žilą naktį aš žiūriu –
Daug beglobės žemės žiburių,
Daug žvaigždžių, žvaigždynų aš matau.
Jų stebuklus, žemės kurmi, – tau!

Kur tik žvelgsi, žėri atdarai
Aukso bokštai, arkos, aukurai –
Ar nemoki melstis, negali,
Mano žemės prote, nebyly?

Vien žvaigždžių nakties tyla pilna!
Va, ant žemės veržiasi viena!
Va, kita! Greičiau praverk duris –
Bus, kaip ji, ir tavo žiburys...